

ANVÄNDBAR TID

Fastän vi kan tala om att ”ha tid” eller ”inte ha tid”; om tid som är ”din” eller ”min” – så har aldrig någon ägt en enda sekund av den. Vi rör oss i den och vi använder den men vi kan aldrig spara den till ett senare tillfälle. Tiden är ett underligt fenomen som det är svårt att komma överens med. ”Jag har inte tid” är vanliga ord som ibland kommer ur en tid av stress och konstant dåligt samvete.

Som ensamstående förälder skulle jag sköta radhus, hem och barn och dessutom infinna mig på ett lågavlönat arbete för att kunna få lånen betalda och mat på bordet.

Jag såg många gånger mitt liv som en lång trist korridor med dammsugare och skurhink; smutsiga och trasiga kläder; kinkiga ungar; odiskade kastruller; trasiga glödlampor och läckande kranar. I slutet av den där korridoren anade jag ett ljus rum med trevligheter i form av mys med barnen; akvarellfärger; böcker och umgänge med andra vuxna. Men så långt var det svårt att komma, även om jag någon gång blundade och klev över.

Det satt som i ryggraden att det tråkiga skulle göras först innan det trevliga kunde ges tid. Jag försökte hitta en balans mellan Vill och Måste.

Vid ett tillfälle när mina pojkar var små, satt vi och byggde pussel när min mamma ringde. Jag fick dåligt samvete över hur det såg ut runt omkring oss, trots att hon inte kunde se något av det.

- Jaha, sa jag, här sitter jag och leker med barnen medan dammtussarna samlar sig i hörnen.
- Barnen minns bättre att man lekt med dem än om de haft en välstruken pyjamas, svarade hon.
- Va .., jag blev lite ställd, men jag har väl aldrig strykigt deras pyjamasar?!
- Nä, sa hon, det var bara en bild på det vi många gånger gör, som inte behöver göras. Vi glömmer det som är viktigt.

Visst bör vi ta ansvar för våra hem och inte bara låta saker förfalla men det är lätt att dra på sig sådant man varken har råd med eller tid att sköta om – och plötsligt har den där lille knodden med sitt tandlösa leende blivit stor med egen rakapparat!

- De är små så kort tid, sa någon åt mig då, ta vara på den här tiden.

Jag tycker mig ha gjort det, men ändå försvann den så fort.

Det finns så många tillfällen under ett människoliv där oersättliga stunder inte tas tillvara för de slitna orden ”sen ska jag!” Trots att man borde ha lärt sig att det där ”sen” kanske aldrig kommer. Nuet är det enda vi kan leva i – och där befinner vi oss alltför sällan!

FÖRBRUKAD TID

En av dessa norrländskt kalla och snöiga januaridagar, gick jag in på en kyrkogård. Jag strosade sakta längs en plogad väg och tänkte på Livet, Tiden och Döden.

Den mjuka snön vilade lätt över gravarna. Så tyst och stilla. Vid några gravar syntes fotspår och att någon sopat bort snön för att göra den liggande stenen synlig. Inom mig såg jag hur någon av saknad och kärlek suttit på huk och blottlagt ett älskat namn. Någon som vetat exakt var under snön som den rätta stenen låg.

Den här dagen gick det inte att läsa namn och årtal på gravstenarna och undra över hur livet blev för dem. Men ändå fanns tankarna där. Vad blev det av drömmar och förhoppningar? Räckte tiden till vad de önskade göra? Vad gör vi som ännu lever, med vår beskärda del? Vad gör jag med min?

Vi kallar ibland döden för att ”gå ur tiden” och jag ser ibland tiden som ett måttband som oväntat, eller väntat, klipps av. Några når sin fulla längd men alltför många är abrupt avklippta eller avslitna. Det är svårt att på förhand veta, vilka liv som blir vad.

Tiden kan vara svår att komma överens med och den håller inte alltid samma takt som man själv har. Den väntar inte på att vi ska bli klara med en uppgift innan den rullar vidare. Våra dagar kommer att innehålla tid som är värd att återse, men stunder som förtjänar en repris sänds inte som sådana. Jordelivets föreställning ges bara en gång.